

POMSTA ČARODĚJNIC

MICHAELA MITROCI

Pomsta čarodějnic

Michaela Mitroci

Pomsta čarodějnic

Prolog

16. století, země Koruny české

Byla tu tma, nemohla jsem se nadechnout, aniž by mi spousta prachu nenaplnila nos nebo ústa. Svírala jsem drobnou ručku své malé sestry, která před pár minutami usnula vyčerpáním z nekonečného pláče. Byly jsme tu zavřené již čtyři dny, k jídlu jsme dostávaly krajíc chleba, který nedokázal naše žaludky naplnit – ani jeden z nich. Většinu ze svého přídělů jsem přenechávala Anně, která se ještě ve svých 8 letech nedokázala s hladem vyrovnat.

Neustále se mě ptala na naši maminku, od které nás odtrhli... prohlásili ji za čarodějnici a odvěkli pravděpodobně do jedné z místností, která nebyla o moc jiná než ta naše. Tvrdá kamenná podlaha, mdlý proužek světla prosvítající malým otvorem, který nedával šanci utéct. Možná ji mučili, aby ji donutili přiznat se k něčemu, co ji bude stát život - a proč? Kvůli žárlivosti, kvůli její dobrotě nebo pro její krásu? Matka nikdy nikomu neublížila.

Nemohla jsem říct své malé sestřičce pravdu, a to ani na otázku, co bude s námi „dcerami čarodějnice“. Sama jsem byla ještě ve svých deseti letech dítě... vystrašené dítě.

Dveře se otevřely, leknutím jsem sebou trhla, čímž jsem probudila Annu, která měla hlavu položenou u mě v klíně. Velké, vytřeštěné oči upírala směrem k mému obličejí, jakoby se bála i jen pohlédnout na osobu, která právě přišla.

„Neboj se, Aničko, bude to dobré,“ zašeptala jsem jí, poté jsem jí zastrčila pramen vlasů ze špinavého obličejíčku zpátky za ucho.

„Je čas jít,“ promluvil hrubý mužský hlas, načež nás obě popadl za umazané šaty a vytáhl z vězení. Za dveřmi to páchlo ještě více než uvnitř. Pravděpodobně se zde mísila směs výkalů z ostatních cel. Křasy byly vítány obyvateli, potulovaly se všude, kam jen oko dohlédlo. Když jsme procházeli úzkou chodbou, kterou muž osvětloval zapálenou loučí, spatřila jsem schody vedoucí ještě více pod zem a na kratičkou chvíli jsem zaslechla děsivý výkřik. Stiskla jsem sestřinu ruku ještě pevněji, žaludek se mi svíral více děsem než hladem. Minuli jsme několik otvorů, než se před námi objevilo další schodiště – tentokrát stoupalo nahoru. Vyšli jsme po něm až ke dveřím.

„To jsem já, Jakube, otevři!“ zabušil opakovaně pěstí na dveře.

Západka povolila, načež mě oslepilo denní světlo. Chlap nás postrčil směrem ven. Chvíli jsem mžikala očima, dýchala čerstvý vzduch, ale netrvalo dlouho, než jsme byly nuceny pokračovat v chůzi. Hned, jak jsme se začali přibližovat k lesu, věděla jsem, že je zle – *les čarodějnic*, tak se mu říkalo. Kolovaly řeči, že je les prokletý od té doby, co se jednomu sedlákovu zaběhlo hejno krav a nikdo je již nenašel.

Ze všech sil, které mi zbyly, jsem podpírala Annu, aby ji ten hromotluk, který nás hlídal, nechtěl popohnat kopancem.

„Už jsme skoro tam,“ poznamenal, ale to už jsem samozřejmě věděla.

Na louce se shromáždili všichni lidé z vesnice, aby nepřišli o tuto podívanou – žena přivázaná k dřevěnému sloupu stojícímu uprostřed hranice. Zubožený vyčerpaný obličej, holá hlava,

rozdrcené klouby a přesto pravý šok v její tváři se objevil, až když spatřila své dvě dcerky.

„Říkal jste, že je necháte jít, když se přiznám!“ vykřikla na inkvizitora, který pokynul popravčímu, aby ji umlčel, což udělal jednou velkou ranou.

„Jsou to čarodějnice, jako jejich matka... jejich otcem je sám ďábel,“ hovořil k vesničanům. Někteří souhlasně přikyvovali, jiní jen stáli se sklopenou hlavou. „Musíme zlo vymýtiti již v počátku. Jejich matka sama přiznala, že se dopustila smilstva se Satanem! Plody jejich hříchů máme přímo před sebou!“

Upalte je! Upalte je! Zaznívalo hned z několika úst. Hleděla jsem na muže i ženy, kteří ta slova vykřikovali – byli to stejní lidé, kteří nám kdysi vesele mávali na pozdrav, když jsme procházely vesnicí. Pět rodin nás odsoudilo k upálení a zbytek tomu nečinně přihlížel. Na jejich pokyn se k nám vydal popravčí, aby nás připevnil ke stejným kůlům, k jakému byla připoutána matka.

Ta když spatřila, k čemu se schyluje, začala křičet z plných plic, ale to už inkvizitor osobně podpálil její hranici. Rázem utichla, hleděla na nás a cosi šeptala... Lidé se začali kácet k zemi, nevěděla jsem, co se děje, ale když maminka vykřikla, *utečte*, napůl již pohlčená plameny, popadla jsem sestru a táhla ji pryč z tohoto místa. Minuly jsme všechna zhroucená těla, naposledy jsem se ohlédla. *Odpust mi, nikdy na tebe nezapomenu, maminko.*

Kapitola 1.

O 10 let později

„Marie, probud' se. Slyšíš? Probud' se, sestro,“ pronikal ke mně přes snový opar Anin hlas, ale nedokázala jsem se přes něj dostat, dokud se mnou nezatřásla. „Zase jsi měla noční můru, křičela jsi ze spaní. Mluvila jsi o matce... musela jsem tě probudit, aby to nikdo nezaslechl.“

„Viděla jsem ji – starou pekařku Dorotu, křičela, ať nás upálí, dívala se mi do očí stejně jako tehdy, s takovou nenávistí. Proboha, Anno, kdy tyhle sny skončí?“

„Neboj se Marie, až splatíme dluh vůči naší matce, nebude, o kom by se ti zdálo,“ objala mě svým horkým tělem. „Nadešel čas, první už jsou blízko, les nás k nim dovede, ať se rozutekli kamkoliv, pomstíme se, sestřičko, za všechno, co nám vzali.“ svírala dál moje rozklepané tělo.

Tuto zimu jsme strávily prací v jedné krčmě. Dřely jsme od rána do večera, jen abychom měly kde složit hlavu a dostaly něco málo k jídlu z toho, co zbylo po zákaznících, nebo něco, o co nikdo neměl zájem.

Krčmářka byla robustní žena, skoupá na korunu, která nešla pro ránu daleko. Nesnesla zahálku, přitom sama dokázala pouze udělovat rozkazy. Žádná výpomoc u nich dlouho nevydržela, protože zde panovala velmi nepříjemná atmosféra a špatné

podmínky. Bohužel jsme si nemohly v zimě příliš vybírat.

Roztrásla jsem se při vzpomínce na minulý rok, kdy mi chlad prolézal tak hluboko do kostí, že jsem myslela, že musí prasknout. Nebýt Anina nepřírozeného žáru, možná bych už dávno umrzla někde uprostřed lesů, tentokrát jsme ale zvolily najít si střechu nad hlavou, aby se situace neopakovala.

„Kdy přestane sněžit?“ vytrhla mě z nepříjemných vzpomínek Anna.

„Už brzy,“ odpověděla jsem jí, oči upírajíc skrz malé okno.

„Potom ihned vyrazíme, nechci už čekat ani den navíc.“

Pouze jsem přikývla. Když jsem stočila pohled k jejímu obličejí, neviděla jsem v něm nic, co by připomínalo moji malou sestřičku. Anna byla nádherná, zvlněné vlasy černé jako uhel, dlouhé do pasu, oči barvy fialek, vystouplé lícní kosti. Nedávno dosáhla osmnácti let, byla mladou ženou – silnou mladou ženou.

Bum, bum... ozvaly se rány na dveře, načež vešla dovnitř korpulentní žena.

„Dobře, že jste už vzhůru. Je potřeba pořádně vydrhnout podlahy a položit novou slámu. Dnes bude mladý Vítek zapíjet s přáteli narození syna, nechci, aby mu cokoliv zkazilo večer, takže se budete chovat slušně, jinak jste bez večeře,“ vyhrožovala, jakoby to bylo potřeba, následně opustila místnost.

Odložila jsem přikrývku z ramen, chvíli jsem seděla na svém slavníku, abych se pořádně probrala. Hleděla jsem na nepohodlné tvrdé dřeváky, starou tenkou košilku, která byla téměř průsvitná, a obnošené šaty po jedné s předešlých děveček.

„Marie, Anno, kde se poflakujete?!?“ ozvalo se volání ani ne minutu poté, co opustila paní Kateřina komůrku.

Vyskočila jsem na nohy, popadla šaty, abych se do nich nasoukala, ale při jednom z těch pohybů se ozval trhavý zvuk. Když jsem se podívala, kde oděv praskl, zjistila jsem, že přímo na prsou. Šaty mi byly těsné v této oblasti již od začátku, nejspíš tím, jak se látka často napínala, nakonec zeslábla natolik, že se roztrhla. Sestra na mě tázavě pohlédla a já jí ukázala rozhalený výstřih. Anna se dala do smíchu.

„Dneska bychom mohly i něco vydělat,“ smála se dál. „Ukaž, zkusíme to stáhnout šněrovačkou.“

Malou chvíli si hrála s tenkou stuhou, než se jí podařilo zamaskovat trhlinu. Spokojeně mi pokynula, načež si upravila své oblečení.

„Kde vězíte?!“ ozvalo se další volání.

„Už jdeme, paní,“ odpověděla sestra, přičemž protočila oči v sloup.

Dolní prostory stavení zely prozatím prázdnotou, bylo brzké únorové ráno a za okny byla stále tma, takže se nebylo čemu divit – poslední návštěvníci nejspíš ještě stále vospávají.

Jediné, co osvětlovalo místnost, byl oheň z krbu, který rozdělal pacholek. Došla jsem do jedné z komor pro dva velké kýble. Jeden jsem podala Anně a spolu jsme se vydaly na zadní dvůr do studny pro vodu. Byla ledová a při kontaktu mě štípala do rukou, až jsem se rozklepala.

„Dovolíš,“ ukázala Anna na můj plný kbelík, následně do něj vložila svou dlaň. Vyčkala několik vteřin, dokud z vody nezačala stoupat pára. „To bude muset stačit, aby si ta ženská nemyslela, že si ohříváme vodu na vytírání na ohni.“

Vzala jsem si zpátky plný kbelík a podala jí druhý, který jsem

právě vytáhla ze studny. Studené ruce jsem vložila do příjemně teplé vody a strnulost v prstech začala povolovat. Sestra ohřála i svou vodu, poté jsme se vydaly zpátky dovnitř. Vymetly jsme starou špinavou slámu, vlažnou vodou vydrbaly podlahu a následně položily slámu novou, smíchanou s troškou voňavých bylinek. Opakovaně jsme nablýskaly stoly, položily na ně čisté ubrusy, i když za pár hodin budou vypadat, jako by se s nimi vytíralo.

Mezitím, co jsme uklízely, se krčmářka Kateřina vrátila zpět do své postele, která byla v jiné místnosti, než postel jejího manžela. Pan Jan byl dobrák,... ale také byl závislý na alkoholu. Nebylo večera, kdy by se sám dostal do postele. Vždy mu musel pomáhat jeden z pacholků... poté prospal celý den, takže se stavení dostalo pod nadvládu jeho ženy. Právě ta mu v jeho opilství nebránila, protože jí tento stav vyhovoval.

Když jsme byly hotové, za okny už svítalo, žaludek mi hladově zakručel, zašla jsem do kuchyně, kde jsem narazila na usměvavou kuchařku Magdalenu.

„Zdravím, Marie, jste hotové? Kde je Anna?“ pohlédla směrem ke dveřím do jídelny.

„Potřebovala si na chvíli sednout, hned přijde,“ vysvětlila jsem jí a vzala si nabízenou misku ovesné kaše, do které nastrouhala jablko.

Měla jsem již téměř snědno, když vstoupila sestra do místnosti, tváře měla celé rudé, dokonce se zdálo, jakoby ametystová barva jejích očí poněkud zčervenala. Nervózně jsem na ni hleděla a doufala, že ji Magdalena nebude příliš podrobně zkoumat. Bohužel jsem doufala marně.

„Dítě ty celá hoříš,“ vykřikla hned, co ji spatřila. Mohla jsem zahlédnout, jak sebou Anna při těch slovech ošila. Magdaléna k ní

přispěchala, přiložila svou dlaň na horké čelo a vyděsila se. „Máš horečku, musíme to říct paní Kateřině.“

„Ne, to bude dobré, jsem jenom unavená... je to z nevyspání, určitě to přejde,“ uklidňovala ji Anna.

„Udělám ti bylinkový čaj, holčičko, a teplou polévku, ta tě postaví na nohy,“ pravila dobrosrdečně, načež odspěchala do komůrky s bylinkami.

Vyskočila jsem od stolu, vrhla se k sestře právě ve chvíli, kdy se jí podlomila kolena. Držela jsem ji v náruči, cítila jsem, jak se ke mně její tělo propaluje i přes vrstvu oblečení.

„Strašně to svědí,“ zaskuhrala. „Co se to děje?“

„Neboj se, sestřičko,“ objímala jsem ji, aniž bych věděla, jak jí pomoci. Bála jsem se, že ji přepadla nějaká choroba. Otočila jsem ji čelem k sobě, teď už její oči zářily oranžovo-zlatou barvou... zcela nepodobnou té původní.

„Proboha,“ uniklo mi z úst při tom pohledu. Přitiskla jsem rty na rozpálené čelo své sestry. Náhle se mi začalo rozlévat teplo až do konečků prstů, kolovalo mi v žilách spolu s krví. Dál jsem líbala sestru na čelo, dokud její tělo nepřestalo žhnout. Oddálila jsem obličej od jejího, když ke mně vzhledla, měly její oči opět fialový odstín a tváře vypadaly zdravě růžové. Pomohla jsem jí vstát právě v okamžiku, kdy se vrátila kuchařka s bylinkami.

Magdalena došla k Anně, opakovaně jí přiložila ruku k čelu. Zmateně na ni hleděla.

„Zdá se, že jsi měla pravdu – horečka je pryč, ale ten čaj vám stejně udělám, dívky.“

Kapitola 2.

Krčmářka nás celý den naháněla od jedné práce k druhé, až hodinku předtím, než měla začít oslava, nás poslala do našeho pokoje se upravit.

Ze studny jsme si donesly několik kýblů studené vody a z komory si tajně vypůjčily menší kád'. Z poloviny jsme ji naplnily, načež vložila Anna ruce do chladné vody a vyčkala, dokud nezačala voda vřít. Chvíli tak vydržela, dokud malou místnost nevyhřála stoupající pára, následně jsme přilily ještě trochu studené vody.

Z pytlíčku jsem vytáhla jeden suchý růžový lístek. Schovala jsem ho do dlaní, zavřela jsem oči. Anna mě sledovala s nadšením malého dítěte, které dostalo novou hračku. Otevřela jsem dlaň, ve které leželo krásné čerstvé poupě.

„Ještě trochu,“ pobízela mě sestra.

„Dobře,“ představovala jsem si, jak se poupátko rozvíjí v bohatý růžový květ, a přesně to se odehrávalo v mé dlaní.

Anna ke mně natáhla ruku, podala jsem jí květinu. Přičichla k ní a slastně vzdychla.

„To je nádhera, nemohu se dočkat léta,“ poté stiskla květinu v dlaních ona, růže začala vadnout... usychala.

„To stačí,“ kývla jsem na ni, aby přestala. Vzala jsem si růži zpět, otrhala jsem suché lístky a vhodila je do kouřící vody. Zanedlouho byla místnost naplněná vůní růží.

Postupně jsme se obě omyly ve voňavé vodě. Okamžitě jsem se

cítila mnohem lépe. Rychle jsme vynosily vodu z kádě – lily jsme vodu ven z okna na zadní dvorek, kam krčmářka kvůli blátu nikdy nechodila. Chystala jsem se vylít poslední vědro, když jsem se podívala na odraz na hladině. Nejen Anna se změnila z dítěte v ženu. Sledovala jsem zelené kočičí oči v křehkém obličejí, malý nosík, plné rty, kolem obličejí neposlušné zlaté kadeře, které jsem zdělila po matce.

Vzala jsem ze stolku obyčejný dřevěný hřeben, několikrát pročesala vlnky, načež jsem vlasy spletla do copu, aby mi později nepřekážely. Když jsem upevňovala stuhu na konec copu, pohlédla jsem znovu na hladinu vody v kbelíku. Vyděšeně jsem vykřikla, protože místo svého odrazu jsem viděla svou matku s oholenou hlavou. Anna ke mně přispěchala.

„Děje se něco?“

„Ne, jenom jsem se trochu polila,“ lhala jsem – nechtěla jsem jí tyto chvíle připomínat.

„Někdo sem jde,“ popadla vědro a vylila ho z okna, protože já jsem stále stála zaraženě.

„Děvčátka, hosté už přicházejí,“ ozval se Magdalenin hlas, vydechla jsem úlevou.

„Zrovna jdeme dolů,“ oznámila jsem, čím jsem ji zastavila na schodech.

„Dobře, tak honem, aby zase paní Kateřina nekřičela,“ popohnala nás přátelsky.

Cestou jsme uklidily kád' a kbelíky na místo. Stoly v hlavní místnosti se již začaly zaplňovat, sešla se tu snad polovina mužů z vesnice. Přesně proto chtěla krčmářka, aby bylo vše perfektní. Ted' stála u svých hostů, na tváři falešný úsměv a poslouchala

pochvaly na to, jak to zde hezky přichystala. S Annou v závěsu jsem došla ke Kateřině.

„Do práce, děvčata, pánové jistě mají žízeň,“ pronesla naoko mile, poté opustila místnost a nechala nás obsluhovat.

Magdaléna se postarala o výtečné jídlo, které mizelo z talířů, hned jak přišlo na stůl, já se sestrou jsme sotva stíhaly nosit víno a pivo. Původně vcelku poklidná společnost se s každým dalším nápojem stávala rušnější... a neslušnější. Už se mi několikrát stalo, že mě muž plácnul po zadku, ale to bylo vše.

Blížila se půlnoc, právě když jsem nesla další plný táč piva. Jakmile jsem ho položila na stůl, trhl se mnou nejbližší sedící chlap tak, že jsem mu dopadla do klína. Všichni se hlasitě rozesmáli.

„Pust' mě,“ řekla jsem prosebně, protože jsem nechtěla vyvolat žádný konflikt.

„Ale no tak, krasavice, buď tady se mnou, napij se... nebo je ti milejší dřít se,“ opět se zvedla vlna smíchu.

„Musím jít, paní Kateřina se bude zlobit,“ snažila jsem se vymluvit na krčmářku.

„Určitě nebude, však já jí za tvou společnost dobře zaplatím,“ začal se dobývat prsty pod mé šaty.

Začala jsem sebou házet, snažila jsem se vysvobodit, ale on pouze zpevnil sevření, takže jsem nic nezmohla. Hrubě uchopil můj obličej, aby mi vtiskl tvrdý polibek. Jeho vousy mě bolestivě škrábaly na tvářích. Při tom však uvolnil mé ruce, rázem jsme mu vyťala vši silou políček. Společnost utichla, muž se postavil... vrazil mi takovou facku, že mě srazil k zemi. To už jsem slyšela Anin zděšený vzdech. Rozeběhla se ke mně, ale jeden z dalších hostů ji zachytil.

„No, nejsou to pěkné sestry?“ pronesl úlisně. „Kolik bude Kateřina chtít, když si je dneska večer půjčíme?“ pokračoval.

Byla jsem k smrti vystrašená, snažila jsem se nenápadně sebrat z podlahy, ale rázným kopnutím jsem byla sražena zpět. Hleděla jsem na svou sestru zmítající se v sevření statného muže, když najednou ztuhla. Dostala jsem strach, že si nějak ublížila... poté jsem spatřila, jak její oči získávají právě tu stejnou barvu plamenů, jako dnes ráno, líce jí rudly, dokonce i vlasy jakoby červenaly.

„Co to děláš?“ zařval chlap.

„Rozpaluješ mě,“ zašeptala smyslně Anna, načež se k němu otočila obličejem, na tváři úsměv, který si vesničan špatně vysvětlil. Zvedla ruce, položila mu je na tváře, poté ho políbila. Sledovala jsem ji vytřeštěnýma očima, než jsme si všimla jeho propadajících se tváří. Stál zády ke zbytku společnosti, která se tím výborně bavila.

„Sestřičko, ne, prosím,“ vyslala jsem k ní tichou prosbu, které se všichni vysmáli, protože mysleli, že se ji snažím zastavit v polibku. Anna však nepřestala... netrvalo ani minutu, než muž klesl k zemi. S hrůzou jsem hleděla střídavě na svou sestru a na vyschlé mrtvé tělo ležící na podlaze. Vypadal jako by se z něj vypařily všechny tekutiny.

„Ty čarodějnice!“ zařval kdosi, ale to už jsem stála na nohách, popadla jsem sestru za ruku a táhla ji ven ze stavení na náves.

Zatím nás nikdo nepronásledoval, pravděpodobně ze strachu, tak jsme utíkaly, co nám nohy stačily, směrem k lesu.

Kapitola 3.

Těsně než jsme vběhly do lesa, jsem si dovolila ohlédnout se. Z kopce, na kterém jsme stály, bylo vidět mnoho zapálených loučí, jak se lidé chaoticky pohybovali po vesnici. Chtěla jsem se dát opět do běhu, ale když jsem se nadechla, ucítila jsem pach spálené trávy. Nikde jsem však žádný oheň neviděla, až když jsem sklopila oči k zemi, spatřila jsem pár doutnajících stébel. Chvíli mi trvalo, než jsem pochopila, že ty vypálené fleky jsou Aniny stopy.

„Marie, pojd', musíme pokračovat,“ vyzvala mě sestra, až poté si všimla, kam upírám pohled.

„Takhle nás vystopují,“ ukazovala jsem na spálená místa.

„Spravíš to?“

„Snad ano,“ položila jsem dlaně na promrzlou zem, přičemž jsem si představovala, jak vyrůstá nová tráva.

„To bude muset stačit,“ vyrušila mě sestra, když se ozvalo vytí psů a světla loučí se dala do pohybu směrem k lesu.

Pokračovaly jsme v běhu, což nebylo v neproniknutelné tmě lesa vůbec lehké. Často jsme o něco zakopávaly, mnohokrát upadly, než se zdálo, že se psi vytí vzdálilo. Tentokrát jsem položila ruce na nejbližší strom, mohutný holý dub. *Potřebujeme pomoc, kam se můžeme ukrýt?* promlouvala jsem k němu v duchu, přitom jsem hladila jeho kůru. Před očima se mi tvořila mapa lesa, kterou jsem si snažila, alespoň z části, zapamatovat. *Děkuji*, pomyslela jsem si.

„Tudy,“ popadla jsem Annu za ruku a vedla ji hlouběji do lesa. Vnímala jsem jen určité body, které jsem před chvílí spatřila ve své hlavě – kameny, nezaměnitelné stromy, lesní studánku... „Jsme blízko,“ nepouštěla jsem sestřinu ruku.

Ušly jsme ještě několik desítek metrů, když se před námi v borovém lese objevila menší skála. Oběhly jsme ji na druhou stranu. Přibližně čtyři metry nad zemí se nalézala puklina.

„Tam se musíme dostat,“ ukázala jsem na kamenný otvor.

Anna začala šplhat nahoru, dřeváky jí podkluzovaly, tak si je raději vyzula, hned se jí dařilo lépe. Já jsem mezitím na zemi posbírala několik starých borových šišek, ale to nebylo jediné, co jsem hledala. Tma mi příliš nepomáhala, tak jsem ještě jednou poprosila o pomoc přírodu. Zanedlouho mi u nohou poskakovala malá žabka. Vzala jsem ji do dlaně... štěkání psů se ozývalo blízko.

„Odpust mi, velmi mě to mrzí,“ načež jsem žabku nabodla na ostrou větev. V tu chvíli se spustil déšť – nebe začalo plakat za její život.

Vrátila jsem se ke skále, šplhala jsem nahoru, jak jen se dalo, provazy vody dělaly kamenný povrch ještě více kluzký.

„Podej mi ruku, Maruško.“

Uchopila jsem paži čouhající z pukliny, která mi pomohla se vytáhnout nahoru.

„Vyloupej z toho semínka,“ podala jsem Anně dvě šišky a modlila se, aby všechno nevyzobaly veverka. Sama jsem loupala další jednu. Za chvíli jsme měly šest semínek. Vzala jsem tři z nich, malou chvilku je držela ukryté mezi dlaněmi. Poté jsem je hodila ven z otvoru a doufala, že to vyjde.

Soustředila jsem se, jak nejvíce to šlo, představovala si rostoucí

strom, ale nic se nedělo. Zkusila jsem to znovu, ale opět nic.

„Musím dolů,“ oznámila jsem.

„To nemůžeš, jsou blízko,“ popadla mě sestra za rukáv.

„Potřebujeme skrýt ten otvor,“ oznámila jsem jí a sevření s povzdechem povolilo.

„Bud' rychlá, Marie,“ hleděla na mě úzkostlivě.

Pouze jsem jí kývla a už jsem se snažila našlapat místo, kde by mi nesklouzla noha. Anna mě držela, jak nejsilněji mohla, ale stejně jsem byla dost vysoko nad zemí. Nebyl čas, pustila jsem její ruku, noha se mi ihned smekla a já dopadla zády na tvrdou zem. Náraz mi na chvíli vyrazil dech, ale v tu chvíli už má mysl vysílala zemi pokyny, aby dopřála semínkům rychlý růst.

Ani ne za minutu se přede mnou tyčily tři akorát vzrostlé borovice, které perfektně zakrývaly náš úkryt. Už jsem mohla v dálce slyšet rozzuřené hlasy vesničanů. Urychleně jsem začala šplhat zpět za Annou, byla jsem nahoře právě ve chvíli, kdy jsem zahlédla první světlo louče.

„Dobrá práce,“ zašeptala sestra.

Usmála jsem se na ni, následně jsme obě zatajily dech v očekávání blížících se vesničanů.

Už se těším až těm zrudám rozdrťí kosti... Zrudám? Ale nepřeháněj... To ďábel jim dal takovou tvář... Až jim ostříhají vlasy, mohl bys je vzít ženě na paruku...

Poslouchala jsem tiše rozhovor procházející trojce mužů, přičemž se mi před očima vyjevila poslední vzpomínka na matku – holá hlava, zmučený obličej, tělo pokryté modřinami, že bylo s podivem, že drží pohromadě. Zatřásla jsem hlavou, snažila jsem se toho obrazu zbavit, ale i když už jsem ho neměla před očima, bolest

se přesunula rovnou do srdce, kde se zabodla jako dýka. Po tvářích mi začaly stékat němé slzy. Anna mě beze slov objala. Položila jsem hlavu na její rameno a oči se mi samy zavřely.

Dnešní události se podepsaly na mém snu. Vrátila jsem se na louku plnou těl v bezvědomí, bylo mi zase deset, táhla jsem malou Aničku za ruku dál do lesa čarodějnic, nevěděla jsem kam jít, ale neodvážila jsem se zastavit do té doby, než si poranila bosou nožku. Začala krváčet, netušila jsem, co dělat. Posadila jsem se s Annou na klíně na zem, když jsem náhle uslyšela v hlavě volání. *Tady jsem, tady*, lákal mě podivný hlas. Nakázala jsem sestře, ať zůstane sedět na místě, že se hned vrátím. Následovala jsem nepopsatelný pocit, který mě vedl o kus dál na palouček. *Tady jsem*, sklopila jsem oči – u nohou mi rostl jitrocel, utrhla jsem ho a chtěla odejít, ale z druhého konce mýtiny mě volalo, cosi dalšího. Přešla jsem pár metrů, než jsem spatřila měsíček, i ten jsem natrhala. S plnýma rukama bylinek jsem se vrátila k Anně. Utrhla jsem kus šatů, byliny jsem chvíli mačkala v ruce, aby pustily trochu šťávy, načež jsem je naskládala na sestřinu ránu, kterou jsem převázala utrženou látkou.

Nemohla jsem uvěřit vlastním očím, když jsem následujícího rána zkontrolovala zranění – zůstala po něm jen malá jizva.

Kapitola 4.

S trhnutím jsem se probudila. Oči jsem otevřela do ranního šera. Anna ležela přitisknutá k mým zádům, což vysvětlovalo, proč se netřesu zimou. Nechtěla jsem ji budit, protože jsem neměla ponětí, kdy usnula.

Přesunula jsem se kokraji našeho úkrytu, prsty se dotkla borovice, kterou jsem nechala před pár hodinami vyrůst. *Jsou ještě tady?* položila jsem otázku. Odpovědí mi byl obraz klidného, prázdného lesa.

Sestra zamumlala něco nesrozumitelného, poté vykřikla:

„Marie!“

„Jsem tady, sestřičko,“ krčila jsem se vedle ní a hladila ji po vlasech.

„Já ho zabila,“ špitla sotva slyšitelně.

„Nemůžeš za to, nevěděla jsi, co se stane... nemohla jsi to ovlivnit...“

„Možná mohla, ale v tu chvíli jsem nechtěla přestat. Cítila jsem, že z něj vysávám život,... kdybych přestala, žil by, ale já chtěla víc,“ hrnula se z ní slova viny.

„Zachránila jsi nás – naši čest, možná i naše životy,“ snažila jsem ji zbavit výčitek svědomí.

„To je nejspíš pravda,“ povzdechla.

Chvíli jsme tiše seděly v objetí, než se obloha rozjasnila dost na to, aby se dalo lesem bezpečně projít. Zároveň bylo dost brzy, aby naši lovci ještě vospávali po včerejším honu.

„Můžeme vyrazit?“ zeptala jsem se.

„Můžeme, ale co ty? Musí ti být hrozná zima,“ pohlédla na mě starostlivě Anna a měla pravdu. Jediné, co jsem měla na sobě, byly obnošené šaty a tenká košilka – oblečení, ve kterém jsme opustily stavení.

Na rozdíl od Anny z mého těla horko nesálalo, nevím z jakého důvodu, ale sestře nikdy nebyla zima, naopak byla jako chodící oheň.

„Raději rychle vyrazíme, cestou něco vymyslíme. Až budeme pryč odsud, můžeme rozdělat oheň, tam se zahřeju.“

„Dobře, půjdu ti po boku,“ dodala.

Vylezly jsme ze skalního úkrytu a pokračovaly cestou, kterou mi našeptával les – směrem za naší první pomstou na panství Lelekovice, kam utekla pekařka Dorota s rodinou.

Dorotě bylo tehdy kolem 40 let. Těšila se dobrému zdraví, ale to jí zřejmě nestačilo. Tajně šířila po celé vsi různé klepy. Jednomu z nich padla za oběť naše matka, která každý večer dlouho do noci dřela, aby se o nás zvládla postarat. Šila, spravovala oděvy, pletla. Přes den obstarávala malý pozemek, který jí zůstal, když ovdověla. Pekařka Dorota začala po vesnici šířit, že matka vůbec nikdy nespí, že se u nás v chalupě neustále svítí a ani přes den si neodpočine. Tvrdila, že jí musí snad sám ďábel nabíjet silou. Maminka sice spala málo, ale spala. Lidská hloupost vzala za své a jiní sousedé nám svými řečmi kousek po kousku stavěli hranici.

Postupovaly jsme lesem, místy byl tak hustý, že jsme musely změnit trasu. Po hodině cesty už jsem jektala zuby i přes Anino hřejivé objetí, ale stále jsme neušly dost daleko. Sestra si svlékla svou košilkou a podala mi ji, i když to byl jen tenký kus látky, cítila jsem se lépe. Daly jsme se opět do pohybu. Když les začal řídnout a světlo pronikalo stále snadněji, bylo jasné, že jsme z nejhorsšího venku.

Vyšly jsme na louku, která ležela ladem. Půda byla tvrdá a ledová stejně jako únorové počasí. Jediné příjemné bylo slunce – nemělo zatím příliš síly, ale stačilo to, abych zachytila trošku tepla.

„Podívej, Maruško,“ mířila prstem ke stromu uprostřed pole. „To je hruška, že ano?“

„Nejspíš ano,“ vydala jsem se směrem, kam již ona měla nakročeno.

„Mám hlad jako vlk... bude škoda takového velkého zdravého stromu,“ zalitovala.

Přiložila jsem ruce na kůru. Potřebuji tvé plody, šeptala jsem stromu. Ten pod mým dotykem začal ožívat, větve ve chvilce obrostly listím, z květů se stávaly malé hruštičky, které ve vteřině dozrávaly. Když jsem spustila ruce, začala Anna trhat čerstvé plody.

„Jsou slad'oučké,“ poznamenala, jakmile se zakousla do první hrušky.

Obě jsme si naplnily nejen žaludky, ale také šaty. Svázaly jsme konce sukni k sobě - tím se vytvořila malá kapsa pro zásoby.

„Víc už nepoberu,“ oznámila jsem sestře se smutným pohledem věnovaným stromu, který nás právě nasýtil.

Tentokrát své ruce na kmen přiložila Anna, nejprve ho pohládila, poté zavřela oči – strom začal rázem usychat, všechno listí ztrácelo

barvu, větve se kroutily do podivných pahýlů... ozvalo se rupnutí a hrušeň se zlomila v půli. Nemůžeme po sobě zanechat strom plný ovoce uprostřed zimy, pokud nechceme upoutat pozornost.

Ze strachu, že rána přilákala nevítané pozorovatele, jsme se rozeběhly vstříc dalšímu lesu.

Kapitola 5.

Kdyby mi nebyla taková zima, připadal by mi tento lesík krásný. Byl plný statných dubů, slunce zde pronikalo ve zlatých pruzích, které jsem ráda přerušovala svou dlaní.

Pokračovaly jsme směrem, kterým mi radila okolní příroda. Celou dobu nás provázel šum malého lesního potůčku, který padal dolů ze skály jako malý vodopád... na jeho konci se tvořila malá tůňka. Stály jsme na okraji a hleděly dolů na tu kouzelnou scenérii.

„Chceš se zahřát?“ zeptala se s úsměvem Anna.

„To si piš,“ sdílela jsem její nadšení.

Seběhly jsme ruku v ruce dolů k tůňce, sestra si vyhrnula rukávy, aby ponořila ruce do ledové vody. Za chvíli se z ní kouřilo a ještě o minutku později začala bublat – to proto, aby ji nově přitékající voda hned neochladila.

„Ty se ohřej a já zatím nasbírám dříví na oheň. Začíná se stmívat, bude lepší se utábořit. Navíc, až vylezeš, bude ti určitě ještě větší zima,“ nenechala mě nic namítnout a už zmizela mezi duby.

V momentě jsem se vysvlékla z oblečení. Voda byla ještě příliš vřelá, tak jsem si šaty připravila tak, abych se do nich mohla co nejrychleji nasoukat, až vylezu po koupání ven.

Tůňka měla téměř dokonalý kruhovitý tvar, nebyla větší než tři metry. Sedla jsem si na kámen vedle připravených šatů. Nejprve jsem ponořila nohy po kotníky... čekala jsem, než se přizpůsobí

teplotě vody, poté jsem sestoupila na dno. Zůstala jsem chvíli stát na místě, ale stehna mi hořela, tak jsem se přesunula blíže k vodopádu studené vody. Tady byla teplota ideální, dokonce zde byla tůňka hlubší – hladina mi dosahovala téměř k pupíku.

Ponořila jsem s až po ramena. Teplo, které se mi dostávalo do těla, bylo slastné. Zavřela jsem oči... hluboce dýchala, dokud mě nevyrušilo praskání větve.

„Aničko?“

Místo odpovědi se mi dostalo děsivého zavrčení. Chtěla jsem rychle vylézt z vody, ale když jsem se vydala ke svému oblečení, spatřila jsem mezi stromy siluetu... rozhodně, nebyla lidská.

Ozval se stejný zvuk jako předtím, zůstala jsem stát přikovaná uprostřed přírodní lázně. Pouze jsem sledovala, jak se ke mně ten tvor přibližuje. Proboha, to je vlk! Nemohla jsem začít křičet, protože kdyby Anna přiběhla, mohl by ji zabít, tak jsem tam jen stála nahá uprostřed tůně, vystrašená k smrti.

Vlk mě zkoumal pohledem, možná přemýšlel, zda se mu vyplatí skočit za mnou a sežrat mě přímo tady, nebo počkat, až vylezu vyhnána zimou. Přecházel tam a zpět, obrovské tělo jakoby spíš patřilo medvědovi. *Prosím, odejdi*, vyslala jsem k němu myšlenku, jak jsem to používala na malá zvířata, která vždy poslechla. Vlk ztuhl, vycenil zuby... z tlamy se mu vydralo něco, co znělo jako řeč, ale nerozuměla jsem tomu. Následně se postavil na zadní nohy a zůstal vzpřímeně stát. Měřil alespoň tři metry – vlkodlak.

Už jsem o nich slyšela z různých povídaček, ale nevěřila jsem, že existují. Teď tu stál, hrozivě se tyčící nade mnou. Bála jsem se i nadechnout. Udělal jeden krok směrem ke mně, poté další... zatmělo se mi před očima. Cítila jsem, jak mi obličej klesá pod hladinu,

strachy jsem omdlela...

Chladná voda začala naplňovat mé plíce, čímž mi navrátila vědomí. Snažila jsem se dostat nad hladinu. Přestože byla blízko, ještě několikrát mi podklouzla noha na blátivém dně, než se mi podařilo se postavit.

Ihned jsem začala kašlat, voda mi tryskala z úst, uši jsem měla zalehlé a pohled zastřený. Netrvalo to však dlouho – podařilo se mi zaostřit na zápas odehrávající několik metrů ode mě... Sestra zapalovala holýma rukama klacky, které přinesla na oheň, vlkodlak před nimi uskakoval, zřejmě se bál o svůj kožich. Už byl zase na všech čtyřech, cenil na sestru tesáky, zlostně vrčel. Nenápadně ji tlačil do kouta.

„Marie!“ vyjekla sestra zoufale.

Netušila jsem, co mám dělat, ale rozhodně jsem nemohla pouze stát a přihlížet. Došla jsem k okraji tůňky, dotkla se okolní země, nejprve jemně... poté, plná strachu o sestřin život, jsem do ní uhodila pěstmi. Půda se začala otřásat, představovala jsem si, jak dávno skrytá semínka hluboko v hlíně ožívají. *Prosím, rychleji*, prosila jsem, když vlkodlak začal ignorovat otřesy. Krčil se, připraven ke skoku, napínal svaly... najednou ze země vyrazily zpočátku tenké kmeny, které v okamžiku sílily. Vytvořily pevnou hradbu mezi Annou a netvorem, který se ovšem nevzdal. Obrovskými ostrými drápy se snažil prorazit skrz dřevo. Kusy stromů odlétaly a vytvářely otvor na druhou stranu. Tentokrát to byla sestra, kdo zasáhl. Přiblížila se ke vzniklé díře mezi dvěma kmeny, obou se dotkla. Vlčí pracka se po ní natáhla... rozsekla jí ruku, ale Anna zůstala na místě.

Ozvalo se bolestivé zavytí, potom ještě jedno... škrábání utichlo.

Nevěděla jsem, co se stalo, dokud jsem nevylezla z vody, abych měla správný výhled – sestra si držela krvácející ruku, ustupovala dál od dřevěné stěny, pohled však upírala stále do díry, kterou vlk vyrval drápy. Nahlížela jsem do ní stejně jako ona – z kmenů vyčnívalo několik ostrých větví, které proťaly vlkodlakovo tělo. Jenže ten, kdo tam bezvládně visel nabodnutý, již neměl tělo pokryté srstí, ani neměl vlčí tlamu... mrtvé tělo patřilo mladému muži.

Oblékla jsem si spěšně šaty. Kus látky jsem utrhla, abych zavázala Aninu ránu. Několikametrovou oklikou kolem křovisek jsme prošly až na druhou stranu k mrtvole, abychom se ujistily, že je opravdu po něm a nebude nás pronásledovat.

Opatrně jsem se přiblížila, tak akorát, abych do něj šťouchla prstem. Nedočkala jsem se žádné odezvy. Oči měl bez výrazu, nedýchal...

„Měly bychom se ho zbavit,“ zašeptala stále rozrušená sestra.

„Chceš ho někde pohřbít?“ valila jsem na ni oči.

„Neblázni, Marie, tolik času nemáme,“ sotva to dořekla už vytahovala ze stromů vláhu, tentokrát nepřestala, ani když jejich kmeny začaly prskat... oči jí žhnuly v odrazu plamenů, které požíraly vyprahlé dřevo. Zanedlouho byla celá zeď pohlcená ohněm a s ní i vlkodlak.

„Musíme odsud zmizet,“ oznámila jsem při pohledu na stoupající dým.

Utíkaly jsme tak rychle, jak nám nohy dovolily. Pryč od té události. Když jsme sotva popadaly dech, posadily jsme se na starý pařez, abychom si odpočinuly.

„Seženu bylinky na tvou ránu,“ sledovala jsem krev vytékající ven, dopadající na černou blátivou zem.

„To může chvíli počkat,“ uklidňovala mě sestra.

„Raději půjdu hned – není to daleko.“

Ušla jsem několik desítek metrů, než jsem našla, co jsem potřebovala. Země mi vydala potřebné býlí, abych mohla uzdravit Annu – do zítřka se rána uzavře. Vracela jsem se zpátky k pařezu, už z dálky jsem viděla, jak si sestra s něčím pohrává mezi prsty, ale nedokázala jsem určit, co to je.

Jakmile mě zpozorovala, nadšeně se na mě usmála, vzápětí ke mně zdvihla dlaň... na každém z pěti prstů poskakoval malý ohníček.

„Jak jsi to... Anno, tvá ruka hoří,“ zírala jsem na ni nechápavě.

„Já vím,“ odpověděla rošťácky, „ale nepálí to.“

„Jak to děláš?“

„Stejně jako všechno ostatní, prostě na to myslím. Napadlo mě, jestli dokážu udržet oheň, když ho zvládnu vytvořit... podívej,“ natáhla ke mně paži.

„To se ti ale nikdy předtím nepodařilo,“ nevěřičně jsem pozorovala hořící prsty.

„Není to hezké?“ pronesla očarovane.

„Anno, oheň je nebezpečný, tohle je nové – neumíš to ovládat... teď to zhasni, ovážu ti zranění.“

Sestra zkusila fouknout, aby prsty uhasila, ale nic se nestalo... zkusila sevřít ruku v pěst – místo, aby plameny uhasly, rozprostřely se po celé její dlani.

„Maruško, nemůžu to ukončit,“ zpanikařila a máchala paží ve vzduchu.

„Počkej, Anno, v klidu – neubližuje ti to, že ne?“ zeptala jsem se pro jistotu. „Posad' se, udělej to, jako když jsi ten oheň přivolávala, jenom ho teď vtáhni zpět do sebe. Zkus si představit, jak se vrací do

tvého těla.

Zavřela oči, soustředila se... sledovala jsem, jak se plameny vstřebávají do její kůže, až zmizely úplně.

„Je to pryč,“ oznámila jsem, protože měla stále zavřené oči.

„Díkybohu. Děkuji ti, Marie.“

Kapitola 6.

Večer jsme strávily schované pod velkým smrkem, kde jsme vytvořily malé ohniště, abych se alespoň trochu zahřála. Dnešní noc byla o něco málo teplejší než ta včerejší, přesto mi dělalo problém usnout, jak se mi třáslo tělo. Anna se ke mně přitiskla, jak jen to šlo. Nakonec jsem přeci jen zaspala.

Probudily mě nedaleké hlasy. Zpěv, který doléhal k mým uším, nemohl patřit nikomu jinému, než kejklářům. Vůbec jsem netušila, že jsme tak blízko u cesty. Veselé tóny vycházely z ženských úst - pravděpodobně jimi zpestřovala dlouhou cestu svým společníkům.

Určitě musíme být poblíž nějakého města – spěchají, aby již dnešní noc mohli předvést svá vystoupení.

„Co je to?“ zeptala se ospale sestra.

„Nejspíš kejklíři.“

„Mohly bychom,...“ nedokončila větu.

„Já nevím, Anno, co když nás někdo pozná?“

„Musíme si obstarat pořádné jídlo, Marie, a také si odpočinout,... když půjdeme s nimi ve skupině, tak nám nikdo nebude věnovat pozornost.“

„Dobře, ale v tom v případě si musíme pospíšet,“ zaposlouchala jsem se do vzdalující se písně.

Vzhledem k tomu, že jsme neměly více než své oblečení, vyskočily jsme na nohy a pádily směrem, odkud zněl hlas. Po

minutce jsme se ocitly na prašné cestě, která oddělovala pole od lesa. Spatřila jsem povoz tažený mulou, který jel sotva větší rychlostí, než byla naše chůze. Před ním byl ještě jeden vůz, ten se pohyboval rychleji, neboť ho táhl kůň. Netrvalo dlouho a podařilo se nám kejkliře dohonit.

„Zdravím vás,“ zavolala jsem na mladíka sedícího na kraji druhého povozu.

„Taky zdravím, panenky,“ usmál se laškovně.

„Mohu vědět, kam máte namířeno?“ vyzvídala jsem.

„Jedeme do Brna, chcete se přidat?“ nabídl, zřejmě okouzlený.

„Pokud bychom vás tím neobtěžovaly...“

„To víte, že obtěžovaly... a ty Mikuláši, proč raději nehlídáš nemocného bratra?“ mračila se na nás mladá žena, načež vyskočila z vozíku. Jakmile si toho všiml muž vpředu, dal povel k zastavení.

„Jenom jsme myslely...“

„Co jste myslely – že lidi jako my k sobě přizvou každou poběhlici?“

„Nejsme žádné poběhlice,“ bránila nás Anna. „Krčmářka nás propustila ze služby, protože již nepotřebovala tolik čeledínů, a my zůstaly na ulici,“ lhala.

„To nic nemění na mém rozhodnutí,“ ukončila rázně a vracela se zpátky na místo, odkud seskočila.

„Můžu pomoci vašemu synovi,“ vyhrkla jsem, i když jsem netušila, co mu je, ale podařilo se mi opět upoutat její pozornost.

„Jak bys mohla – jsi snad anděl?“ řekla posměšně, ale z jejího tónu byla slyšet velká bolest. „Můj syn už tři dny neví o světě, horečka mu vysává z těla život... pomalu, ale nezadržitelně se blíží smrti.“

„Když nás vezmete sebou, zachráním ho, slibuji. Hned, jak najdu potřebné byliny, bude zdravý,“ pronesla jsem s jistotou.

To už ale z předního vozu slézala stařena, kulhavou chůzí se belhala k nám.

„Co se děje, Marto?“

„Tyto dívky se k nám chtějí připojit,“ žena si nás měřila pohledem.

„Ať si nasednou. Dej jim něco k jídlu,“ řekla stařena rozhodně, načež se odkolébala do svého vozíku.

Hned, jak odešla, přistoupila ke mně Marta co nejbliže. Do ucha mi zašeptala: „Splníš svůj slib, nebo tě čeká peklo... rozumíš mi.“

„Splním ho, ale ne pro vaše výhružky.“

Uvolnila nám místo v zadním rohu, sama se usadila vedle nemocného syna přikrytého tlustou kožešinou. Pobrukovala mu jakousi veselou píseň,... snad aby zahнала vlastní chmury, protože chlapec opravdu byl na pokraji smrti. Dech mu vynechával, tváře hořely a rty měl oschlé od nekončící horečky.

Jeho starší bratr, mohlo mu být tak 16 let, po nás každou chvíli nenápadně pokukoval, když jsme se náhodou střetli pohledem, rozpačitě se usmál.

Když Marta dozpívala píseň, vytáhla s pytle bochník chleba – každé z nás ukrojila jeden krajíc a k tomu přidala kus sýru. Poděkovaly jsme a hned se pustily do jídla. V posledních dnech jsme neměly více, jak pár hrušek.

Za nedlouho celá výprava zastavila. Z předního vozu vystoupilo šest lidí včetně stařeny – dva mladí muži, dvě ženy, jeden starší muž vběhli do lesa, pravděpodobně vykonat potřebu. Se sestrou jsme také vystoupily, hlavně proto, abych zjistila, kde naleznu byliny pro

nemocného chlapce, protože šlo o každou hodinu.

Odešly jsme do lesa, jako ostatní. Anna hlídala, aby mě nikdo nespatriil. Přitiskla jsem dlaň k zemi, pomyslela jsem na lipový strom. Měla jsem štěstí – jedna lípa se nacházela kousek za lesem. Dohodly jsme se s Annou, že ona zůstane s kejkliři, já seženu květy a připojím se k nim cestou.

Vydala jsem se napřed, aby mě nikdo nespatriil. Utíkala jsem, abych zvládla oživit strom bez nevítané společnosti. Cesta mi trvala dobrých patnáct minut bez přestávky. Doběhla jsem udýchaná na kraj louky, kde jsem spatřila smutný holý strom. Znovu jsem přidala do kroku... jakmile jsem se ho dotkla, donutila jsem ho růst do té doby, dokud na něm nebyly květy ve správné fázi. Naplnila jsem si jimi kapsy a vydala se směrem k cestě. Vzhledem k tomu, že se mnou nebyla Anna, aby zahladila stopy, musela jsem doufat, že si rozkvetlého stromu nějakou dobu nikdo nevšimne.

Oddechujíc jsem seděla na okraji cesty, než jsem zaslechla vrzání kol. Vstala jsem a šla jim naproti. Když jsem se s nimi střetla, vyskočila jsem vedle sestry. Nenápadně jsem jí podala několik květů, aby je vysušila. Poté jsem se otočila na chlapcovu matku.

„Sehnala jsem potřebné byliny, teď potřebuji trochu vody, prosím,“ neochotně naplnila hrnek studenou vodou.

Potřebovala jsem vařící, tak jsem ho podala Anně, která nepozorovaně jedním prstem ohřívala vodu. Když byla dost teplá, nasypala jsem do ní suché lipové květy. Deset minut jsem čekala, než se vylouhují.

„Máte hadr?“ zeptala jsem se Marty. „Na obklad,“ dodala jsem vzápětí, když neodpovídala.

Vytáhla z dřevěné truhly malý hadřík, který již předtím očividně

používala, dokonce byl ještě navlhlý. Polila jsem ho výluhem a chvíli nechala chladnout.

„Můžu?“ zeptala jsem se s kývnutím směrem k dítěti.

Žena pouze pokrčila rameny, ale uvolnila mi místo u jeho hlavy. Přiložila jsem obklad na horké čelo... sestra mi podala hrnek se zbytkem nápoje. Opatrně jsem mu vlila pár kapek do úst, potom znovu. Zůstala jsem sedět na místě, šeptala jsem lipovým kvítkům, ať chlapce zbaví horečky.

Dalších několik hodin jsme strávili pomalou kodrcavou jízdou. Marta se opět vrátila k pobrukování a já tiše seděla vedle sestry. Doufala jsem, že se chlapci brzy uleví – Aniny rány, i když byly hluboké, se vždy zahojily přes noc.

„Bude v pořádku?“ zeptala se Anna potichu.

„Ano, bude. Když nezemřel do té doby, než jsem mu přiložila obklad, tak to přežije,“ pohladila jsem sestru po vlasech, dál jsme pokračovaly opět v tichosti.

Po více jak pěti hodinách jízdy jsme udělali další zastávku. Tentokrát jsem si opravdu musela odskočit. Když jsme se s Annou vrátily z lesa, panoval všude podivný veselý chaos. Ani nevím, jak se to stalo, ale rázem jsem se ocitla v objetí staršího muže, který řídil přední povoz.

„Jak ti to můžu oplatit děvče?“ hleděla jsem na něj nechápavě do té doby, než ukázal prstem na chlapce sedícího v matčině náruči. Ta mi věnovala krátký úsměv.

„Stačí, že nás vezmete s sebou do města.“

„Jako by se stalo... Tu máte, dívky,“ podával nám dvě plné číše vína.

Chystala jsem se napít, když se můj pohled střetl s pohledem